

En drøm

København brænder. Utæmmet ild flænses nattens mørke. Som en violinløs Nero står jeg på en lille høj af sod og betragter flammerne fortære byen. Jeg er nøgen, men jeg fryser ikke. Mine blonde hårstrå duver blidt i vinden, kærtegner min bare overkrop. Bittesmå flager af aske falder som snefnug i slowmotion omkring mig.

Bygningerne er placeret helt forkert – Rådhuset, Rigshospitalet, Amalienborg, Rundetårn, de gamle huse i middelalderbyen, betonparkernes skjoldede graffitihelvede – alle er de flyttet ind på livet af mig; jeg har et tre hundrede tres graders udsyn til brandens ædegilde. Tykke egetræsbjælker knækker sammen og forsvinder i gløderne med en klagen af en anden verden; gasbeton krakelerer med lyde som høje pistolskud, flammer brøler deres vrede ud af vinduesåbninger, der er tomme som døde øjenhuler.

Pludselig løber en skikkelse ud af infernoet. Hun forsøger at nå hen til mig, men ilden æder kroppen hurtigere end benene kan bære – håret fletter sig op mod himlen, gløder stiger til vejrs fra det som små ildfluer, huden smelter og et langtrukket skrig bliver forvrænget, drukner i lyden af byens død. Skikkelsen falder på knæ, men fortsætter fremad i et perverst væddeløb mod kødets smeltende forfald. Lige inden jeg genkender hende, vågner jeg med et sæt, badet i sved.

Kapitel 1

Vi sidder på billige plastikstole i en cirkel – seks kvinder i forskellige aldre. Vi skulle have været syv, men er for længst holdt op med at sætte en stol frem til Emilie.

Gymnastiksalens gulv er lakeret og slidt; striber malet i forskellige farver omslutter os og løber ud og ind mellem vores ben i et tilsyneladende tilfældigt mønster. Jeg sætter mig på mine hænder. Klapstolen knirker. Forsøger at forhindre mit venstre ben i at vibrere. Nattens drøm står stadig for mig i al sin brændende realisme. Drømmen som aldrig skulle være hændt. Jeg tog min medicin, som jeg plejer, da jeg gik i seng. Alligevel prikkede den sig igennem mit benzodiazepin-sikrede forsvar og sendte mig en klar besked.

En af mine venner skal dø.

“I dag handler det om Sif,” siger Sisse. Vejlederen ser alvorligt rundt i kredsen; småsnakken dør hen, alles øjne vender sig mod mig. Jeg smiler og håber, det ikke virker så anstrengt, som det føles. Plastikket knirker igen – et vrid med kroppen.

Sid stille!

Fem par øjne stirrer på mig med medlidenhed, ligegyldighed eller decideret apati. Svært at sige med sikkerhed. Man kan ikke læse en Voksens ansigt, hvis hun er inde i sin skal. Det kalder vi os selv. De Voksne. Man må ikke sige offer.

“Det gider Sif tydeligvis ikke,” siger Nikki. “Så lad os tale om mig i stedet.”

“Det kan ikke altid dreje sig om dig,” skoler Sisse med sin pædagogiske jyske accent; den tone der altid får det til at lyde, som om man lige har fornærmet hende.

Nikki gør et påtaget affekteret kast med hovedet, så hendes lange, sorte hår lægger sig på hendes ene skulder og halvvejs over stellet på designerbrillerne. Hun strækker sine fingre frem foran sig.

“Jeg har ellers *lige* fået en manicure. Se lige de negle her! Tror I ikke, jeg kunne tiltrække en *ordentlig* mand med de her *bad boys*?”

Der lyder spredte fnis. Var Nikki den brændende kvinde i drømmen? Bare tanken ... jeg lukker øjnene og trækker vejret dybt. Sisse og Nikki løber ud ad en tangent om betydning af ordentlig bearbejdelse af posttraumatisk stress (Sisse) versus udseendets betydning for at få noget kvalitetspik (Nikki).

“Hvordan har du det, min pige?” knirker Birgits stemme pludselig.

Jeg slår øjnene op. De Voksnes seniormedlem har siddet i tavshed med armene hvilende på sin let udbulende mave. Hun betragter mig hen over de små, firkantede læsebriller med ravfarvet stel. Birgit er iført sine sædvanlige smykker: et guldur, guldøreringe, fingerringe og en perlehalskæde. De synes at have mistet lidt af glansen i lyset fra salens lysstofrør. Eller også er det kontrasten til den forvaskede T-shirt og de grå joggingbukser. Det går op for mig, at alle kigger på mig. Pludselig usikker fører jeg en lok hår om bag øret.

“Okay. Jeg har det okay.”

Birgit nikker bedstemoderligt; blinker med øjnene. Jeg er utilpas. Tanken om, hvad der er overgået Birgit: en kvinde der har levet et langt liv, stiftet familie, fejret sit sølvbryllup med æresport over parcelhusets dør, mens naboer og venner sang og skålede i Gammel Dansk. Hun har begravet sin mand. Set sine børnebørn blive teenagere. Så bliver hendes liv afrundet af en modbydelig oplevelse. En twist-slutning på en historie, man ellers troede, handlede om noget andet; et punktum sat af en mental afviger med en fetich for bedstemors skede. Nogle gange er jeg lige ved at tude, når jeg tænker på det. Pludselig fremstår ens egne problemer som ubetydeligt små og enormt

selvoptagede. Jeg bliver opfyldt af et knugende ønske om, at drømmen heller ikke var om Birgit.

“Jeg har det altså okay,” lyver jeg igen og ser rundt på de andre. Benet begynder at vippe.

Nikki kommer igen til undsætning. “Synes I ikke, det er *mærkeligt*, at vi skal mødes i gymnastiksalen?” spørger hun med falsk undren i ansigtet.

“Det er bare for i dag,” sukker Gudrun træt. “Den lille sal bliver brugt til fædrenes legestue.”

Gudrun er gruppens anden vejleder; en midaldrende kvinde i en krøllet, plisseret nederdel og en matchende grå trøje, som hun selv har strikket. Kvinden mener det åbenlyst godt, sin frivillige indsats, men jeg har altid spekuleret på, om Gudrun selv er klar over, hvilket energidræn hun er.

“Fædre i voldtægtsrummet,” siger Nikki højt. “Ofrene forvist til gymnastiksalen, hvor der lugter ... af mandesved.”

“Vi bruger ikke det ord,” protesterer Gudrun.

“Mandesved?” spørger Nikki uskyldigt og indkasserer et par himmelvendte øjne.

Nikki samler en basketball op fra gulvet, foregiver at lugte til den, inhalerer dens svedrester med en lang, sugende lyd.

“Mums. Det er lige før, jeg bliver våd.”

“Nikki –” starter Sisse advarende.

“*Relax*, Sisse. Du ved, jeg ikke har været våd siden Spice Girls blev opløst.” Nikki stirrer drømmende på bolden i sine hænder. “Tror I, de står på shawarmabaren lige nu og praler om, hvor meget fisse de har fået i weekenden?”

“Ha! Ja, for real!” siger Fayzima højt på sit flydende nørrebroske. “Så I dem, da vi kom ind? De diskuterer sikkert lige nu, hvem af os de helst vil kneppe.”

Fayzima er klædt i en kropsnær grå hættetrøje og et par sorte træningsbukser – ligner selv en af drengene. Nikki ser på den pakistanske pige hen over basketballens orange-nubrede overflade og smiler skælmsk.

“Jeg tror, de vælger Gudrun.”

Selv jeg trækker lidt på smilebåndet. Gudrun sukker højlydt.

“Lad os komme tilbage til dagens emne,” siger Sisse tørt.

Jeg læner mig tilbage og tuner ud; begynder at pille lidt i mit tørklæde. Der er svaner syet ind i stoffet med silkestråd. Eneste julegave jeg fik sidste år – den var fra mig selv. Hver gang Sisse artikulerer sin politiske korrekte tilgang til livet, kan man se den prominente fortand af guld. Hvorfor nogen vil gå med en guldfortand i dagens Danmark forstår jeg ikke; men det passer med vejlederens underlige runde briller og genbrugs-tøjstil. Ingen finder på at voldtage *hende*. Som en indre politibetjent melder skamfølelsen sig. Sisse er god nok. Det er bare en møgdag.

Mentalt opstiller jeg mine valgmuligheder.

Nikki kender min hemmelighed, men der er no way, at jeg vil have andre til at vide det. No way.

Jeg kunne foreslå, vi tog en tur ud af byen? Måske i et sommerhus langt pokker i vold? Men det koster penge, som jeg ikke har. Og der ville være spørgsmål. Uundgåelige spørgsmål.

Finde på en falsk trussel? Det ville nok resonere med en samling ynkelige ikke-ofre som os. Paranoia og angst er en fælleslidelse her i salen. Men ville jeg kunne få mig selv til at skræmme mine medsøstre fra vid og sans på den måde? Der er ingen måde at forudse på, hvordan de vil reagere. Måske vil det gøre tingene værre. Og de vil aldrig stole på mig igen, hvis de finder ud af, jeg lyver for dem.

Jeg kan ikke fortælle dem sandheden.

“Hold nu kæft med det accept-pis og dine standardsvar, Sisse,” råber Fayzima pludselig.

Det giver et gib i mig. Har ikke fanget, hvad der gør Fayzima så vred.

“Jeg gider bare ikke høre på det.” Fayzima peger over på mig. “Han forsøgte at slå hende ihjel. Og nu slipper de ham fri? Fire år? Fucking lorteland, mand. Jeg accepterer det aldrig. De skulle have skåret pikken af ham og kvalt ham i den.”

“Husk, hvad vi talte om i had-workshoppen,” forsøger Sisse.

Fayzimas øjne lyner. Ordene kommer ikke ud, men blikket siger alt. Ikke i dag, bitch. Ikke i dag. Jeg ser på den unge pakistanske kvinde. Stærk. Jeg vil være stærk.

En positiv ting: Jeg har ikke skænket Johan Pressler en tanke hele dagen. Det er første gang i fire år. Netop i denne uge hvor han bliver løsladt. I dag, hvor jeg burde være ude af mig selv af angst for at møde Pressler på gaden. For at han opsøger mig.

Ikke en tanke.

Måske er det bare derfor, jeg drømte? Min underbevidsthed vidste, jeg havde brug for en distraktion. At hvis jeg fik serveret noget andet at bekymre mig om, ville det forhindre et sammenbrud. Måske er min tolerance over for pillerne stadig på niveau?

“Erfaringerne viser, at når ens overfaldsmand bliver løsladt, bobler der en række forskellige følelser op til overfladen,” starter Sisse og underbygger min spinkle hypotese med perfekt timing.

“Hvilke erfaringer er det lige, du trækker på der?” indskyder Nikki. “Er der noget, du ikke har fortalt os?”

Sisse ignorerer afbrydelsen. “Angst, had, selvhad ... hævnlyst. Inden man lader sig overmande af det, skal man bare huske på, at det er en helt normal reaktion.”

Nikki fnyser og sætter sig med armene over kors.

“Og ja, Fayzima, det er vigtigt at acceptere, at man har de følelser. Jeg siger ikke, man skal acceptere årsagen til dem.”

Fayzima lægger også sine arme over kors.

“Hvad er det så, du siger?”

“Det, der skete for Sif ... der skete for jer alle ... er ikke i orden.”

Der bliver stille et langt øjeblik. Nikki og Fayzima læner sig tilbage som for at skabe afstand. Birgit og Gudrun fortaber sig i resignation. Jeg kigger ned på det lakerede stavparket med dets hvide, gule og blå striber. Hvor mon de leder én hen, hvis man bare følger dem uden nogensinde at stoppe? Sisse kan mærke, at hun har eroderet vores modstand. Bruger det nådesløst til at drive sin pointe hjem.

“Men hvis I ikke accepterer følelserne, de negative følelser ... hvis I ikke integrerer dem, så risikerer I aldrig nogensinde at komme over dem. Aldrig at komme videre i jeres liv.”

Gymnastiksalen absorberer tavst ekkoet af hendes ord, mens fire ikke-ofre tygger på substansen. Jeg ser rundt på dem. Tager et mentalt billede af hvert ansigt. Det går op for mig, at mit medlemskab af denne gruppe beviser, at jeg har gjort min pligt. Jeg vil ikke være ansvarlig mere. Med en blanding af lettelse og dyb skam vælger jeg kujonens udvej og siger ingenting.

Jeg skynder mig ned ad gaden for at lægge så meget afstand til Korsgadehallen som muligt, før de andre får overtøjet på.

“Hej! Vent!”

Jeg bander indvendigt og holder lidt ekstra fast på stroppen af min lille rygsæk; stålsætter mig og kigger tilbage mod indgangen. Nikki kommer småløbende.

“Hej,” svarer jeg og genoptager min målrettede gang i den stik modsatte retning.

“Hej,” gentager Nikki forpustet og slår følge. “Hvad er der med dig i dag?”

Jeg smiler skævt uden at føle det. Med Nikki er det altid lige til sagen.

“Ingenting.”

Hun lader sig ikke afvise; tager fat i min albue. Vi stopper.

“Du ligner en *walking dead*. Hvad er der i vejen?”

Hun forsøger at ae mig på håret, men jeg vrister mig fri og går videre. Jeg er stålsat på ikke at give hende en åbning. Ikke lade hende gætte, hvad jeg lige har gjort. Eller ikke gjort.

Fornærmet kigger Nikki væk, men holder trit. Sammen går vi uden at sige noget til hinanden. Korsgade ender, vi drejer til højre ned ad Kapelvej.

“*Shit happens*, min ven,” hun lægger armen om mig og smiler forsonende. “Det er ligesom når man tørrer røv, toiletpapiret smutter, og man får lort på tommelfingeren, ik’?”

Jeg smiler igen med mundvigen og ønsker, at livet var så let at forklare.

“Er du på vej hjem?” spørger hun.

Jeg nikker stift. “Jeg vil hjem og skifte tøj.”

“Skal du til træning?”

Igen nikker jeg. Bider mig lidt i læben.

“Ved du, hvornår han bliver løsladt? Altså, på klokkeslæt?”

Med et suk ryster jeg på hovedet. “Måske er han allerede ude.”

“Har politiet ikke ringet? Forberedt dig på en eller anden måde?”

“Ikke ud over det brev, Kriminalforsorgen sendte.”

“Hvis det stod til mig,” Nikki smiler skælmsk, “så venter vi uden for Vestre Fængsel i ninjakostumer og tæver ham, når døren går op.”

Jeg smiler igen, det når næsten øjnene.

“Jeg har selvfølgelig ikke dine *mad kung fu skills*. Men hvis mine stiletter rammer et mandeskridt fra den rigtige vinkel, så er der dømt fiskefrikadelle på spyd!”

Hun laver et vakkende karatespark i luften, hendes lille læder taske dingler rundt. En lille lyd af stof som revner: De grå jeans får en lille flænge bag på låret. Den forsvinder blandt alle de andre.

“Shit,” griner hun, stopper op og kigger. “Hov, min røv er sgu blevet lidt stor. Hvorfor har du ikke fortalt mig det?”

Hun smækker sig selv bagpå med flad hånd. Igen kan jeg ikke lade være med at smile. Typisk Nikki – får altid varmet sit publikum op. Min veninde lægger kærligt en arm om skulderen på mig og trækker mig videre hen ad gaden. Hun er et hoved højere, måske en meter og firs på stiletterne. Hendes læderjakke lugter ny, men også tryk på en måde. Svag duft af parfume.

Som siamesiske tvillinger drejer vi; storbyens asfalt forsvinder under vores fødder. Inde på Assistens Kirkegård er stemningen vintertung; på mange af gravstederne ligger bunker af gråsort by-sne, som endnu ikke er smeltet; træernes spinkle

grene er døde og grå. Rester af sidste års mos sidder stadig på dem og får stammerne til at virke afbrændte. Men små grønne skud ses rundt omkring, de stikker forsigtigt hovedet ud i Danmarks tidlige forår som for at lure, om det faktisk er tid til at vågne. Hvis jeg var en stikling, ville jeg ikke være sikker på, at jeg ville vågne endnu.

Eller nogensinde.

Nikki slipper et øjeblik for at fiske en pakke cigaretter op fra sin taske. Hun stopper op, læner hovedet ned; spidsen trænger ind i lighterens flamme. Så er hun tilbage med en besiddende arm, mens hun puster røg ud; ryster håret væk fra øjnene med en øvet bevægelse. Vi møder ikke andre mennesker på Assistens. Dæmpede trafiklyde trænger ind over muren ude fra Nørrebrogade, et sted gør en hund. Jeg skutter mig.

“Op i røven med det,” siger Nikki, som har hun læst mine tanker.

“Op i røven,” svarer jeg bekræftende.

Mantraet løsner knuderne op i maven. Jeg føler mig lidt varmere end før. Ser på Nikki, der vidende smiler tilbage og for en gangs skyld forholder sig tavs. I mindst tredive sekunder i hvert fald.

“Søde, al den træning, ik’? Det er sgu ikke sundt for dig.”

“Det er vist ikke helt rigtigt.”

“Bevares, min røv ku’ trænge til, jeg rørte mig lidt mere,” indrømmer hun storsindet, “men du går sgu *all in*. Smid en spiseforstyrrelse ind, og du er totalt indlægningsklar.”

Nikki indser, hun har trådt i spinaten.

“Undskyld, jeg mente ikke ...”

Jeg nikker tavst. Går forbi en gravsten af forvitret granit. Et udvisket navn jeg ikke kender.

“Det er okay.”

Sandheden er også en bitch, tænker jeg, men siger det ikke. Nikki ser upåvirket væk, som har hun allerede glemt sin fortællelse. Hun tager et sidste sug af cigaretten. Porten i murstens-

væggen dukker pludselig op mellem træerne. Vi går igennem og ud på det smalle fortov; bliver konfronteret med den tætte eftermiddagstrafik på Jagtvej. Traver hastigt over fodgængerovergangen, i de få sekunder det grønne lys giver os lov. Foran trappen, der leder op til hoveddøren i min opgang, stopper jeg og vender mig mod hende, før hun kan sætte en fod på første trin.

“Du behøver ikke at være bange,” siger Nikki med en mine, som finder hun situationen komisk. “Jeg regner ikke med at skulle med op.”

Store ord. Men jeg kan se lige gennem facaden. Fornemmer anspændtheden.

“Jeg skal til træning.”

“Det er helt okay, skat.” Hun sætter tasken over på den anden skulder. “Jeg skal alligevel mødes med en ven. En *anden* ven. Dem har jeg faktisk.”

Jeg smiler og ser ned i jorden.

“Pas nu på dig selv, ikke?” siger hun og ser med en bekymret mine op på vinduerne i min lejlighed. Så stryger hun mig kærligt over kinden, og inden jeg kan nå at reagere, kysser Nikki mig blidt på munden.

“Hej, hej,” vinker hun og spankulerer ned ad Jægersborggade med hovedet højt og uden at se sig tilbage.

Kapitel 2

“Vi kommer aldrig ind,” grinede jeg.

“Jo, vi gør da, Sif!”

Emilie lagde sin arm om min spinkle nakke, trak mig ind til sig og lo overdrevet; andre i køen vendte sig og kiggede. Fyrene smilede til os – og hvorfor ikke? Måske var vi lidt fulde, men i nat var vi for lækre. Vi snublede hen over en ujævn brosten, som den røde løber ikke helt kunne dække; fniste i fuld samhørighed. Bacardi Breezer-flasken i hendes hånd føltes kold mod min kind. Emilie så mig i øjnene.

“Johan har skrevet os i døren. VIP, baby!”

Jeg grinede og drak af min egen Breezer. Den smagte sødt og kunstigt – flydende tyggegummi.

“Jeg glæder mig til at møde din usynlige kæreste.”

“Hey!” Hun daskede mig på skulderen. “Han har haft travlt med sine firmaer. Ja, firmaer i flertal, *girlfriend*.”

“Nå-nå, *all right*.”

Hun blev pludselig alvorlig, som kun Emilie kan finde på midt i en fest.

“Du kunne jo altså også bare interessere dig lidt mere for mig. Vi ses sgu aldrig, efter du startede på gym. Jeg har altså også et liv.”

Jeg tog en ordentlig slurk. Bedst ikke at sige noget. Køen rykkede sig lidt, vi rykkede med. Emilie fandt sin mobil frem fra tasken, den havde et lyserødt cover; små påklistrede glimmerstjerner. Med øvet hånd tastede hun løs.

“Jeg skriver lige, vi er her. Han kommer nok ud og henter os, så vi ikke behøver at stå i kø.”

Vi stillede flaskerne, men Emilies fyr kom ikke, så vi måtte vente pænt, til det blev vores tur til at sige vores navne til dørranden i jakkesættet. Han havde et totalt kikset headset i øret og et clipboard i hånden. Jeg var nervøs for, om vi blev afvist. Det ville være totalt nederen efter at have stået i kø udenfor i lårkort og tynde jakker. Det var sommer, men alligevel.

“Kom bare ind. I kan lægge jeres overtøj i gaderoben,” sagde manden.

Han slog ud med hånden. Med et flirtende smil fulgte jeg efter Emilie ind under den murede hvælving, der udgjorde indgangen til den historiske bygning, og trådte ind på jetsetets dansegulv.

“Skal vi ikke i baren?” spurgte jeg, efter vi havde lagt vores tøj.

Emilie rettede på stroppen på sin lille taske og så overbærende på mig.

“Nej, altså, Sif. Vi skal da ikke selv betale, vel? Kom nu!”

Jeg fulgte efter hende ind gennem klubbens mørke, lidt usikker på benene. Jeg var ikke så øvet på stiletterne som Emilie – ren Bambi – og klubber gjorde mig lidt utilpas, selvom jeg ikke ville indrømme det. Der var noget ved mørket og intimiteten, som fik mig til at føle, at jeg druknede. Jeg krammede min egen lille håndtaske.

“Hej Johan! Juhu!” råbte Emilie over musikken og vinkede ivrigt.

Jeg strakte hals for at se, hvem det var, hun havde fået øje på. Flokken af fyre sad i en sofagrube nær dansegulvet; området var hævet, så der var udsyn hen over hovederne på alle de andre klubgæster. Igen måtte vi vente foran en rød snor, før en af de jakkesætklædte dørmænd lod os træde de tre trin op til selskabet. På sofabordet stod der isspande med champagneflasker, og glassene var fyldte. Jeg satte mig yderst ved siden af en fyr, der ikke præsenterede sig, men bare rakte mig et glas. Jeg sendte ham et forsigtigt smil.

“Tak.”

Emilie havde en anden strategi. Hun kastede sig ind over sofaen, landede i skødet på Johan og slog armene om ham.

“Hej, lækre fyr!” råbte hun og begyndte straks at snave ham.

Jeg fnisede og sippede af champagnen. Lidt for sur for min smag. Ikke at jeg havde en smag for champagne, men det ville jeg ikke sige højt. Fyrene så dyre ud – lyse skjorter og dresspants, strikkede cardigans, blazers – men de bar ikke synlige modemærker. Måske var tøjet skræddersyet? Jeg håbede, at H&M-mærket ikke stak op bag på min kjole; turde ikke føle efter. Sippede mere sur champagne og smilede, som blev jeg betalt for det.

“Du må være Sif,” sagde en stemme.

Johan havde stadig Emilie siddende på skødet, men han havde fået trukket hendes tunge ud af sin mund og sad nu og rakte hånden frem mod mig. Forsigtigt stillede jeg mit glas og gav hånd. Hans var varm og fast.

“Jeg hedder Johan. Jeg har hørt meget om dig.”

“Du skal ikke tro på alt, hvad Emilie siger. Jeg er virkelig ikke noget geni,” svarede jeg og følte mig straks akavet.

Johan syntes åbenbart ikke, mit forsøg på humor faldt så meget til jorden, som jeg selv gjorde; han lo bare hjerteligt. Så kiggede han på mig med et blik, jeg ikke helt kunne tolke. Jeg kunne mærke, jeg rødmede, og forsøgte at skjule det bag endnu et sip af champagnen. Han så da godt ud, måtte jeg indrømme. Grønne øjne og mørkt, halvlangt hår, der faldt ned på begge sider af hans ansigt.

“Skal jeg ikke også have et glas, Johan?” sagde Emilie med en påtaget surmulende trutmund.

Johan tog sit blik fra mig og kiggede på hende. Et kort sekund virkede han næsten irriteret. Smilet forsvandt; hans ansigtsudtryk stivnede i en maske. Så løsnede han op igen og grinede.

“Selvfølgelig skal du det, min lille luder,” sagde han.

“Aj!” råbte Emilie og daskede ham med sin håndtaske.

Johan grinede og gav hende et glas. Da de igen snavede, stirrede Emilie surt på mig ud af øjenkrogen.

Som aftenen skred frem blev fyren ved min side mere og mere nærgående. Niels, hed han. Han talte om sig selv, og sit medicinstudie. Spurgte ikke engang om mit navn, men lagde sin hånd på mit lår uden at få lov; jeg vred mig lidt i sædet hver gang. Han insisterede på at give mig mere at drikke, men jeg havde besluttet mig for at stoppe – der var kommet nok indenbords. Med glinsende øjne pressede han champagneglassene på mig. Smigrede mig. Du får ikke held i sprøjten i aften, kamerat, tænkte jeg, mens jeg høfligt afviste.

Emilie gik til den – råbte og skålede højlydt fra sin trone på Johans skød. Heldigvis skulle jeg tisse, så jeg benyttede chancen til at komme lidt væk fra Niels' hænder. Købte en cola med is på vejen tilbage. Måske kunne jeg lade, som om det var rom og cola for at være med?

Da jeg kom tilbage, var der noget galt med Emilie.

Hun sad ikke længere på Johans skød, men flød rundt i sofaen mellem ham og Niels. Hendes øjne var slørede; hun talte usammenhængende, mens hun væltede frem og tilbage og skiftevis støttede sig til den ene og den anden skulder. Samtalen ved bordet var stoppet; alle mændene sad nu og stirrede på hende, mens de grinede som en sulten flok sjakaler, der havde fundet et ådsel.

“Emilie?” spurgte jeg usikkert. “Emilie?!”

Hun forsøgte at få sine øjne til at fokusere, det lykkedes kun halvt.

“Sif?” sagde hun grødet. “Hvor fanden har du været, *girlfriend*?”

Så længe havde jeg da ikke været væk? Hun havde da ikke været så pløret, da jeg gik. Eller hvad? Jeg skævede usikkert til glassene på bordet. Fyrene syntes tydeligvis, situationen var hysterisk morsom. Virkede, som om de delte en indforstået joke. Det føltes væmmeligt.

“Skal vi ikke gå hjem, Emilie?”

“Hun har det fint,” sagde Johan. “Hun skal ingen steder, vel?”

Han tog fat om hendes hage og kyssede hende på munden. Emilie kunne ikke engang forme læberne ordentligt. Hun grinede rustent og overdrevet.

“Aj, Emilie, kom nu. Lad os gå!”

Mine ord gjorde hende kortvarigt mere klar i hovedet.

“Jeg har ikke lyst til at gå,” sagde hun vredt. “Skrid, hvis det er det, du vil.”

Hun svajede lidt og forsøgte igen at kysse Johan. Han lo, da hun ramte hans hage. Jeg stod på den anden side af sofabordet og følte mig magtesløs. Jeg kunne ikke slæbe hende. Skulle jeg bede dørmændene om hjælp? Ville han hjælpe? Usikkert gnubede jeg min overarm; forsøgte at gøre min stemme mere rolig, end jeg følte mig.

“Jeg tror, du har fået nok. Lad os gå!”

Emilie smækkede begge hænder hårdt i sofabordet, lænede sig frem og stirrede fordrukkent på mig.

“Fuck dig, Sif,” sagde hun grødet. “Du skal kraftedme altid spille så hellig! Kan du ikke for en gangs skyld lade mig have det sjovt?”

Jeg skar tænder. Når Emilie først blev bitterfuld, kunne hun finde på at sige de værste ting. Normalt ville vi skændes, så det bragede, og så blive de bedste veninder igen næste dag. Emilie fuld af undskyldninger, jeg altid klar til at tilgive. Men nu sad hun her blandt de fnisende Hellerup-fyre. Jeg kunne ikke bare lade hende i stikken. Jeg tog et skridt frem og rakte armen ud.

“Kom nu, ven, vi kan bare lige gå ud og få lidt frisk luft.”

“Nej!” skreg Emilie og slog ud efter min hånd.

Ved et mirakel lykkedes det hende at ramme. Hendes tunge fingerringe gav mig et ordentligt rødt mærke.

“Av for helvede. Hvad har du gang i?”

Flere af fyrene sad nu og grinede ned i håndfladen. Johan stirrede på mig med et skævt smil. Med besvær kom Emilie på benene. Hun svajede frem og tilbage; et par glas på bordet væltede.

“Whoa,” sagde Johan og støttede hende.

Emilie havde kun øjne for mig.

“Din fucking kælling,” råbte hun sløret og pegede mig i ansigtet. “Tag dog og fis hjem til dine fucking gymnasievenner. Jeg er sgu da ligeglad. Tror du, du er bedre end mig?”

Min hånd gjorde stadig ondt. Jeg gned den, mens jeg stirrede vredt på hende.

“Styr dine fucking mindreværdskomplekser!”

Et iskoldt had fyldte Emilies øjne.

“Skrid med dig, din frigide kælling! Du vil altid bare være en fattigrøv. Jeg er bedre end dig!”

Sammenbidt stirrede jeg tilbage. Vidste ikke, hvad jeg skulle sige. Så vendte jeg om på hælene og efterlod hende til sjakalerne.

Efter Nikki og jeg skilles, går jeg ind i opgangen; står i et stykke tid og kigger på min dør; trækker vejret dybt et par gange. Sif Magnisdóttir står der på metalpladen. Ikke Jensen. Her er koldt, men jeg har jakke på. Kunne i teorien blive stående herude i al evighed. Det er rart og trygt at være hjemme bag lås og slå, men selve akten at komme hjem, at åbne døren, finder jeg ubehagelig. Jeg stirrer på låsen. Den ligner sig selv. Der er ingen grund til at tro, at Johan Pressler ved, hvor jeg bor nu – fire år efter. Og selv hvis han vidste det, hvorfor skulle han så dukke op?

Du ved hvorfor, siger en stemme i mit hoved.

Med en gysen skubber jeg tanken til side og stikker nøglen ind i låsen. Døren åbner med den sædvanlige protest af træ mod træ blandet med hængslernes knirken. Lydene ekkoer i opgangen. Jeg træder ind i den lille entré og kigger forsigtigt ind i køkkenet. Velkendte lugte, rungende stilhed. Hvorfor skulle denne dag ikke være som alle andre? Venter et øjeblik, smækker så døren bag mig og træder ind i køkkenet. Kigger rundt i min lille toværelses andelslejlighed, lytter. Hold nu op, Sif, siger jeg til mig selv og begynder at tage overtøjet af.

En halv time senere; jeg er i sports-bh og træningsbukser;

forsøger at finde et par rene sokker, samtidig med at jeg spiser en portion mysli med mælk. Det må udgøre frokost og måske også aftensmad. I dag gider jeg ikke tænke på at lave mad. Efter træning bliver jeg alligevel for træt til andet end at gå i seng. Det er ikke en spiseforstyrrelse. Jeg stiller den tomme skål fra mig i rodet på køkkenbordet, går ind på det lille soveværelse og åbner karlekammerskabet. Bøjlestangen er fyldt til bristepunktet med tøj. Nederst i skabet ligger en kæmpe bunke af alt det, som ikke selv kunne finde op på en bøjle, eller som ikke egner sig til ophængning. Jeg sukker og beslutter endnu en gang at få sat nogle hylder op og sortere tøjet. Snart. Et par minutters roden og jeg finder et par strømper. Lugter prøvende til dem, rene nok. Lukker skabslågen og står pludselig ansigt til ansigt med mig selv i spejlet.

Tjekker den sorte mascara; den ligger som en mørk voldgrav uden om mine blå øjne. Jeg behøver ikke at lægge mere lige nu. Det er ikke et *fashion statement* – mascaraen er for, at jeg kan holde mig selv ud. Underneden har huden antaget et rødtligt skær, og der er begyndt at dukke små linjer op. Rynker?! Jeg er kun treogtyve!

Ser ned ad mig selv i spejlet, påpasselig med at ignorere arret ved halsen, trækker automatisk maven lidt ind. Musklernes veldefinerede omrids fremstår tydeligt. Skuldrene er blevet lidt bredere. Det kan ikke undgås med den mængde træning, jeg udsætter min krop for. I det mindste er teenagefedtet væk. Smeltet af kroppen i de sidste fire år sammen med mindet om, hvordan det var at være en ubekymret dansk gymnasiepige. Desværre er mine bryster ikke blevet mindre – har en stram sports-bh på, men de kan stadig ses. Jeg væmmes. Det er *ikke* en spiseforstyrrelse. Distræt rækker jeg frem og gnutber en lille fedtplet af spejlet. Må hellere se at komme af sted ...

Jeg stivner.

Æsken ligger på hovedpuden. Jeg ser dens brune kontur i spejlet, men tror et langt øjeblik ikke mine egne øjne. Vender

mig langsomt. Jeg genkender den. Er også bevidst om, hvad der ligger indeni, men var et hundrede procent sikker på, at æsken lå gemt oven på karlekammerskabet i et rod af kasser og plastikbakker. Hvordan kan den pludselig have flyttet sig? Nogen har været inde i min lejlighed! Pludselig begynder jeg at ryste. Jeg trækker knytnerne helt ind til brystet. Kanter mig sidelæns ud af soveværelset uden at tage øjnene fra æsken. Så vender jeg mig med front mod det ukendte. Som en anden kommandosoldat afsøger jeg først køkkenet – bagdøren er lukket – jeg kigger ind i stuen, mens jeg forgæves forsøger at holde angstårer tilbage. Tager tre hurtige, svære skridt ind i entréen og begynder at rode mine frakkelommer igennem. Finder mobiltelefonen i modsatte side af, hvor jeg startede.

“Heeej, skat,” kvidrer Nikki.

“Han har været her.”

Der bliver stille i den anden ende.

“Hvad snakker du om?” spørger Nikki forvirret. “Hvem?”

“Ham. Pressler. Han har været inde i min lejlighed,” hvisker jeg og kæmper for at holde tårer tilbage. Kigger mig hele tiden omkring.

“Er du sikker? Hvordan ved du det? Er han der stadig? Er ...”

Spørgsmålene bliver ved med at vælte ud af en chokeret Nikki. Jeg finder det underligt beroligende. Som om hendes reaktion tvinger mig til at være den voksne, til at få styr på tingene. Jeg rømmer mig.

“Han er her ikke mere. Men jeg fandt en æske.”

Der bliver stille igen.

“En æske?” spørger Nikki. Hendes stemme er skiftet fra ophidselse til let skepsis.

“Æsken. Min æske. Den med historierne i.”

Jeg kan nærmest høre tandhjulene køre i hendes hoved.

“Historierne ... vores historier?! De Voksnes?”

“Ja. Jeg havde gemt dem oven på mit skab. Har ikke rørt dem i et år. Men da jeg kom hjem, lå æsken på min hovedpude.”

Pludselig hører jeg selv, hvor tåbeligt det lyder. Som et lille barn, der er blevet bange for bussemanden. Jeg forsøger at tørre mine øjne med bagsiden af hånden, taknemmelig for opfindelsen af vandfast mascara.

“Og du er sikker på, du ikke selv har lagt æsken på din seng?” spørger Nikki.

“Ja,” nærmest råber jeg. “Hvorfor skulle jeg det?”

“Rolig, skat,” siger hun, nu den fornuftige. “Er der tegn på indbrud?”

“Nej, nej, det tror jeg ikke. Vent lige ...”

Jeg tjekker døren, den ser ud, som den plejer. Går ud i det lille køkken og tjekker bagdøren. Den er låst. Ingen tegn på indbrud. Inde i stuen, lejlighedens største værelse, som også vender ud mod vejen, er de tre store vinduer med dobbeltfag haspede i alle leder og kanter. Jeg tjekker bag de hvide gardiner, om der er slået hul på ruden nogetsteds.

“Jeg kan ikke finde noget,” siger jeg til sidst og begynder at føle mig lidt dum. “Bortset fra æsken.”

“Bortset fra æsken,” gentager Nikki i telefonen. Min veninde tænker sig lidt om. “Søde? Kan det være, du selv har flyttet den og bare ... glemt det?”

“Hvad antyder du?”

“I dag ... du ved ... det er en ekstra stressende tid ... måske ...” Hun fumler med ordene. “Der er også det med medicinen, ikke?”

“Lægen siger, jeg ikke behøver at bekymre mig. Det ved du,” svarer jeg vredt uden at være sikker på, om følelsen er rettet mod Nikki eller mig selv.

Jeg går ind i soveværelset igen for at tjekke, at æsken rent faktisk ligger på hovedpuden. Det gør den. Jeg læner ryggen mod skabet og stirrer på den.

“Selvfølgelig, skat,” siger Nikki og virker, som om hun er lidt irriteret over den sti, samtalen har ført os ind på. “Skal jeg ikke komme over?”

Jeg tager telefonen fra øret og stirrer på den. Nikkis profilbillede er synligt i displayet.

“Jeg skal til træning,” svarer jeg mekanisk.

Telefonen er stille.

“Okay,” siger stemmen så – nu næsten ikke hørbar. “Ring til mig senere?”

“Det skal jeg nok,” svarer jeg; føler mig som en robot – helt uden kontakt med mine følelser.

“Du har sikkert bare glemt, at du har flyttet den.”

“Ja, det har jeg nok.”

Vi lægger på. Jeg lader mig langsomt glide ned i siddende stilling stadig med telefonen i den ene hånd. Alle tanker om drømmen er forsvundet og erstattet af en rædselsvækkende erkendelse.

Johan Pressler er derude.